

Arrest

nr. 345 188 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2025 met referentnummer 132106.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 februari 2025 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 25 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2025 werd ingediend door:

Naam: T. M.
Voorna(a)m(en): D.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...)1993
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[ ] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.02.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn moeder M., M. ((...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. (...)'

Betrokkene is ouder dan 18 jaar, dan wel ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attestation judiciaire justificative dd. 10.05.2024
- Loonfiches Woon en Zorg H. Hart VZW op naam van de referentiepersoon
- Lijst met geldstorting vanwege de referentiepersoon met 4 geldstorting aan betrokkene

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Ongeacht dat deze bewijzen ontoereikend zijn om het financieel/materieel ten laste zijn aan te tonen, blijkt uit een raadpleging van de databank voor de sociale zekerheid, Dolsis, dat deze het ten laste zijn van de moeder tegensprekt. De betrokkene is immers sedert 09.05.2023 aan de slag bij werkgever (...) NV. Kortom, het geeft er alle blijk van dat de betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voldoen, onafhankelijk van zijn moeder, en in geen geval ten laste is van haar. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen en uiteraard te verhelpen aan alle bezwaren van de genomen beslissing.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het recht op verdediging, het beginsel van de redelijke termijn en van de hoorplicht.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 25 februari 2025 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische moeder conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Dat conform artikel 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische moeder.

2.1.2.

Dat verzoeker documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en hij tevens financieel ten laste was van zijn moeder.

Zo heeft verzoeker een attestatie judiciaire justificative voorgelegd, evenals een lijst met geldstortingen door zijn moeder, waaruit blijkt dat hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn moeder.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentpersoon.

De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

Dat verweerder enkel een opsomming geeft naar de door verzoeker voorgelegde stukken, doch geen enkele motivering geeft waarom deze stukken het onvermogen van verzoeker niet zouden aantonen.

Dat een dergelijke motivering evenwel geenszins afdoende is om verzoekers aanvraag tot gezinshereniging te verwerpen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat het niet volstaat om de documenten op te nemen in een opsomming, zonder op enige wijze te motiveren waarom deze documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentpersoon of deel uitmaakte van zijn gezin.

Het volstaat niet deze documenten op te nemen in de opsomming en vervolgens te concluderen dat verzoekster niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verzoekster mag verwachten dat verweerder concreet uiteenzet waarom de overgemaakte documenten niet volstaan, quod non in casu (RvV, 12 mei 2022, nr. 272.635).

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.3.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens gebrekkige, minstens geen afdoende motivering.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat verzoeker sedert 9 mei 2025 tot op heden aan het werk is, zodat verzoeker zelfstandig in zijn onderhoud kan voorzien en niet ten laste zou zijn van zijn moeder.

Aldus oordeelt verweerder dat men in het kader van gezinshereniging met een ouder, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon tot op het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht.

Dat de beoordeling van het ten laste zijn zich evenwel vóór de aanvraag gezinshereniging situeert en deze voorwaarde enkel moet voldaan zijn in het land van herkomst.

Ook het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan en enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Na de aanvraag is de voorwaarde van ten laste zijn in de lidstaat waar de Unieburger verblijft niet meer van toepassing (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Dat de bestreden beslissing dan ook een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet die niet wettelijk voorzien is door te eisen dat verzoeker ook nog in België ten laste is van de referentiepersoon (wat overigens in de feiten wel degelijk zo is).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 40ter Vw. en tevens foutief gemotiveerd door een blijvende afhankelijkheid te eisen en bijgevolg ook op dit punt strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel (zie supra).

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat hij onvermogen was in de DR Congo, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij financieel afhankelijk was van zijn moeder, zodat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat verweerder evenwel geen enkele rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en beoordeeld werd, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto 40ter Vw. nu ten onrechte geoordeeld werd dat verzoeker – in weerwil van de voorgelegde stukken – niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van zijn moeder in het land van herkomst.

2.1.6.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid' voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund

door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

Dat deze richtlijnen naar analogie op het dossier van verzoeker dienen toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het recht van verdediging, het beginsel van de redelijke termijn en van de hoorplicht maar zet niet uiteen op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend omdat hij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in zijn land van herkomst, noch voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in zijn land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd, zijn ontoereikend. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeker sinds 9 mei 2023 zelf in België tewerkgesteld is. Verzoeker betwist deze tewerkstelling niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker ouder is dan achttien jaar en dus moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst – en dit tot op het moment van de gezinsherenigingsaanvraag – ten laste was van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder. Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij als volwassen descendent dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder. Verzoeker voert verder niet aan noch blijkt uit het administratief dossier dat zijn Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

De Raad treedt verzoeker bij dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat rechtstreekse bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 18 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Belgische referentiepersoon

onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze referentiepersoon, vloeit uit het bepaalde in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Er wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

Verzoeker geeft aan ervan overtuigd te zijn dat de voorgelegde bewijsstukken wel degelijk aantonen dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon. Echter volgt uit de bestreden beslissing dat verweerder van oordeel is dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst, noch dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Hij concludeert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Daarenboven merkt verweerder op dat uit een raadpleging van de Dolsis-databank is gebleken dat verzoeker zelf sinds 9 mei 2023 tewerkgesteld is in België. Verweerder besluit dat dit er alle blijk van geeft dat verzoeker zelfstandig in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien, onafhankelijk van de steun van zijn moeder. Verzoeker is aldus in geen geval meer ten laste van zijn moeder.

Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin inderdaad een stuk bevindt, afkomstig van de Dolsis-gegevensbank, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 9 mei 2023 onafgebroken tewerkgesteld is bij een bedrijf in Kortrijk. Verzoeker ontkent dit niet. Hij stelt echter dat de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ moet gebeuren voor de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend. Volgens verzoeker moet er enkel worden aangetoond dat hij ‘ten laste’ was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Het wezen herhaald dat er geenszins een voorwaarde aan de Vreemdelingenwet wordt toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag gezinshereniging.

De Raad besluit dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing inderdaad al geruime tijd in België tewerkgesteld was. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat verweerder, wanneer hij vaststelt dat verzoeker zelf tewerkgesteld is, daaruit afleidt dat hij niet als ten laste van zijn Belgische moeder kan worden beschouwd nu hij via zijn tewerkstelling een eigen inkomen verwerft. Verzoeker toont niet aan dat het inkomen dat hij uit zijn tewerkstelling haalt in zijn specifieke geval te gering is om in zijn eigen basisbehoeften te voorzien of nog dat hij desondanks deze tewerkstelling alsnog ten laste is van zijn Belgische moeder. Dit motief geldt te meer nu verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag geen overtuigende stukken heeft voorgelegd waarmee hij het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon kan aantonen. Verzoeker doet met zijn betoog geen afbreuk aan het pertinente motief dat hij omwille van zijn tewerkstelling geacht kan worden niet ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

De Raad van State stelde eveneens in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op

het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing."

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen – ook na zijn komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*", hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Waar verzoeker aldus verwijst naar de door hem voorgelegde stukken in het kader van zijn aanvraag, doet hij geen afbreuk aan de gegeven motivering waaruit blijkt dat hij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing tewerkgesteld is en daaruit genoegzaam kan worden afgeleid dat hij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het betoog over de geldverzendingen in het verleden en zijn onvermogen in het herkomstland doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers kon verweerder bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet kennelijk onredelijk oordelen dat verzoeker via zijn tewerkstelling in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, kan de gegeven motivering niet aan het wankelen brengen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om zijn standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het gegeven dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, evenmin blijkt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden in onderhavige zaak.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in de DR Congo samen met zijn moeder en woont ook sinds zijn aankomst in België bij zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn moeder in België verblijft en hij ten laste is van zijn moeder, zodat hij in de DR Congo geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Üner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

3.4 De Raad wijst erop dat de aanvraag die verzoeker heeft ingediend als doel had de gezinshereniging met zijn Belgische moeder te openen. Nu niet is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn moeder, toont hij niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Zoals verweerder motiveert en ondersteund door de stukken van het administratief dossier, is verzoeker een volwassen persoon dewelke perfect in staat blijkt om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Zijn betoog dat hij zich niet zou kunnen handhaven in het herkomstland, kan, gelet op voorgaande, niet overtuigen.

Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld, benadrukt de Raad dat verzoeker nooit werd toegelaten tot een lang verblijf en hij niet aantoont dat hij, voor zover hij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Immers heeft verzoeker het overgrote deel van zijn leven in het herkomstland doorgebracht, zo aangenomen dat verzoeker pas in 2022 naar België is gekomen. Een illegaal, minstens precair, verblijf van enkele jaren in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen. De normale affectieve banden die hij heeft met andere sociale contacten in België kunnen ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan het herkomstland onderhouden worden.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat betrokkene geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat betrokkene had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 22 van de Grondwet evenmin.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN